

H.M. Dronning Margrethe II's nytårstale

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

31. december 2010

Sted

Christian 9. Palæ,
Amalienborg

Nytårsaften er det skik at se tilbage på året, der gik. Selv kan jeg ikke gøre det, uden først og fremmest at sige tak, når jeg mindes al den venlighed og opmærksomhed, som jeg har modtaget, ikke mindst i forbindelse med min 70-års-dag i april. Den dag har lagt et lys og en glæde ind over hele året, som har varmet og rørt mig mere end jeg kan sige. Det skete ikke blot her i København på selve dagen, men jeg mødte det også rundt omkring i landet, hvor jeg end kom, alene eller sammen med min familie, og det kom også til at præge vort besøg på Færøerne.

Selvom vi alle hver især nok kan finde meget at glædes over i det forløbne år, har det ikke desto mindre været et år præget af den økonomiske krise, der har ramt verdenssamfundet og dermed også det danske samfund.

Det er bekymrende, for mange har mistet deres arbejde, butikkerne tjener færre penge, når kunderne har mindre at købe for, og krisens globale omfang gør, at virksomhederne er ramt af mindre omsætning både ude og hjemme.

Ikke desto mindre er Danmark blandt de nationer, som krisen har ramt mindre hårdt.

Gennem krisen har det hjulpet os, at vi her i Danmark har haft velstand og

opsparing at tære på. Men det, vi har at stå imod med, er ikke alene vores solide materielle rigdom. Vi er også rige på andre måder. Vi har et grundfæstet fællesskab, som vi er stolte af. Det går langt, langt tilbage i vor historie, tilbage til den frie forfatning; ja, længere endnu, for Grundloven af 1849 kan netop ses som en bekræftelse af et fællesskab, som allerede eksisterede.

Fællesskabet er en stærk kvalitet, som vi skal skønne på, og som vi har brug for, når tiderne er mindre gunstige. Vi skal sammen bruge vores idérigdom, vores flid og skaberkraft. Det er egenskaber vi kan trække på, når vi nu søger at vriste os helt ud af krisens greb.

Når vi ser, hvordan andre bliver stadig dygtigere, skal vi ikke lade os skræmme af det, men lade det være en spore for os. Vi må ikke stille os tilfreds med det, vi engang var dygtige til, men fortsat bruge den blanding af individualisme og sammenhold, som har bragt os langt.

Kriser og vanskelige tider har Danmark kendt mange af i tidens løb, men vi er sammen kommet igennem dem, og alle har været med.

Men er der i disse år tegn på, at vi er blevet mere egoistiske, at vi er blevet tilbøjelige til først og fremmest at kræve ind og sikre os, at vi hver især får det vi selv mener at have krav på? Er vi ved at blive mistroiske overfor hinanden og tillægge hinanden mindre pæne motiver?

Så er det ikke alene en økonomisk krise vi befinder os i, så er det vore holdninger, der er ved at komme i skred. Det er en krise, der kommer snigende og som kan forgifte vort forhold til hinanden. Så er vi ved at sætte noget over styr, som kan være uopretteligt.

Den krise, der så at sige kan måles og vejes, som man kan sætte tal på og tegne kurver over, er ikke nær så alvorlig, som hvis det er vore værdier og holdninger, der vakler. Den økonomiske krise vi nu står i, skal vi nok finde vej ud af på kortere eller længere sigt; men vi skal ud af den med anstændigheden i behold og uden at sætte fællesskabet over styr.

I løbet af det seneste par generationer har samfundet udviklet sig sådan, at vi kan leve mere og mere trygt, både økonomisk og socialt. Vi har vænnet os til frit at kunne vælge og vrage i stort som i småt. Vi har fået det så godt, at vi næsten har glemmt, at vore valg også har konsekvenser, og at ikke alle livets vilkår kan vælges til eller fra.

Vi mennesker lever i gensidige afhængighedsforhold. Det gælder i dag, som i går og til alle tider. Tidligere stod det måske mere klart, dengang man levede i de små landsbysamfund, hvor mange opgaver måtte løses i fællesskab, og da flere generationer ofte levede under samme tag, og enhver havde sine opgaver at varetage over for hinanden. Det var et afhængighedsforhold, der var tydeligt for enhver. I dag har vi overladt til samfundet at klare mange af de forpligtelser, som engang var hver enkelts opgave. Ofte går det så vidt, at vi helt glemmer eller overser, at samfundet jo egentlig er os selv, og at det slet ikke kan fungere, hvis vi ikke hver især gør en indsats og føler en forpligtelse over for såvel vore nærmeste, som for dem vi ikke lige løber på i det daglige.

Vi har opnået en frihed til at forme vort eget liv, som tidligere generationer aldrig har kendt magen til, og det skal vi skønne på. Men vi bør også huske, at ingen kan klare sig selv helt alene. Derfor skal vi også passe på det samfund, som vi kender som en tryk ramme om den enkeltes udfoldelse, og have øjne og ører og hjerte åbne for vore medmennesker.

På årets sidste aften, hvor så mange samles med familie og venner, skal vi ikke glemme dem, som må fejre nytår langt herfra. Særligt tænker jeg på vore soldater i Afghanistan. De er sat på en opgave, som er yderst vanskelig og farefuld, men de udfører den målrettet og ansvarsbevidst og med stort mod. Både de og deres pårørende herhjemme skal være i vore tanker i aften. Det kan være hårdt at sidde hjemme, mens éns kæreste er langt væk i farefulde omgivelser. Fra Kronprinsen, som kort før jul har besøgt vore soldater, ved jeg, at de går til deres opgaver med både alvor og frimodighed, og at de er sig bevidst, at de magter dem.

Ikke desto mindre har vores indsats i Afghanistan en høj pris: adskillige unge danskere har mistet livet også i år. Lad os i aften mindes dem og tænke på deres pårørende, deres venner og kammerater, som nu sidder tilbage med savnet.

Nogle af vore soldater er vendt hjem hårdt sårede, og andre er psykisk mærkede af deres oplevelser. For dem alle gælder det, at de har fortjent al vor omsorg og anerkendelse. I efteråret havde jeg lejlighed til at møde nogle af vore sårede soldater under deres genoptræning på Rigshospitalet. De viser alle et livsmod og en utrolig vilje til at overvinde deres handicap, som gjorde et stort indtryk på mig, og som kun kan vække beundring.

Jeg sender mine nytårshilsner til alle danske mænd og kvinder, der arbejder for vores sikkerhed og tryghed indenfor Forsvaret, Beredskabet og Politiet. Jeg ønsker et godt nyt år for jer alle, hjemme såvel som ude, hvor I end er.

Ved nytårstid går mine tanker som altid til de danske syd for grænsen. De er en del af vort danske fællesskab. Det bånd er aldrig blevet brudt, det er vi stolte over.

Hvert år er det en glæde for Prinsgemalen og mig at komme på besøg rundt omkring i landet. I år gik turen også til Færøerne, og til sommer planlægger vi et længere besøg i Grønland med Dannebrog. Det ser vi meget hen til, og når jeg i aften sender mine nytårsønsker til Færøerne og til Grønland, vil jeg samtidig takke for den tillid, der vises mig og min familie såvel i Grønland som på Færøerne og for de varme bånd, som jeg føler knytter os sammen.

For min familie og mig har 2010 været et godt år med mange glæder. Nu ser vi frem til det nye år med stor forventning, ikke mindst til den familieførøgelse, som vi venter i januar. Det varmer og glæder os alle at mærke den hjertelige interesse, som møder os fra alle sider, hvor vi end færdes.

I gode tider skal vi huske på, at medgang ikke er nogen selvfølge, og at der altid er nogle, for hvem hverdagen kan være trang. Når tiderne er dårlige, skal vi ikke glemme vort gode humør, og at et smil er med til at bære os gennem hverdagen, også når den er grå.

Så lad os møde det nye år med fortrøstning, og lad os vise hinanden tillid i stort som i småt.

Det skal være mit ønske for året 2011.

GUD BEVARE DANMARK

Tags

Kongehuset, Nytårstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dronningens-nytaarstale-2010>